

цѣтъ възлюбенната си която на хубость не бѣше по долу отъ държавната богыня на водытъ; При усладителното зрѣлище на благовоинцытъ триандафилы които увѣчивавахъ прекрасното лице, той бѣше честитъ и блаженъ предъ свѣкій другій смъртенъ, защото знаеше че обича и са обича.

Въ описаніето на чловѣческытъ страсти на една премнижла епоха, самото разстояніе на времето увеличава прелестята на повѣствованіето. Ныѣ осѣщамы наслажденіе като открывамы въ себе си връскытъ които взаимно свързватъ най отдалеченытъ времена. Чловѣцытъ, народытъ, обычантъ са истрѣбятъ, *страстны сж безсъртны!* Тѣ сж таинственны обаянія които свързватъ безкрайнытъ редове на чловѣческытъ родове. Минжлото отново оживява ако пренесемъ погледа си на нравственнытъ му тревълненія, оживява въ утробата, ни! Туй което е было, то свѣкоги и сществува! А силата на възшебника, която възкрѣсява мъртыцытъ, съживява забравены прахъ на гробовѣтъ, не са заключава въ способността на списатель. но въ сърцето на читателя (*).

Иона, която не можаше еще да отведе печалнытъ мысли които ѝ дожара възпоминаніето за брата ѝ, наведе си очитѣ на долу и виждаше са че отбѣгваше почти очитѣ на Главка обърнжты постоянно на нея. Той запѣ тогасъ пѣснь съ звукове по усладителны отъ пѣсеньта на Недія.

ПѢСЕНЪТА НА ГЛАВКА.

Когато гърба на морето пустынно
 Расцѣпва корабьтъ,
 Душата ми пълна съ лицето ти дивно
 Преноси са възъ отъ земнытъ предѣлы.

Тогази въ безкрайно пространство тя плува
 Безъ страхъ и безъ грижы,
 Въ пещь отъ желанія тя пламти тихо
 Напраздно вълната съ ярость са движи

И погледъ пріятенъ къмъ мене обърнжтъ
 Засмѣна ли метнешъ?

(*) Лѣжа на благородно смиреномѣдріе. Пр.